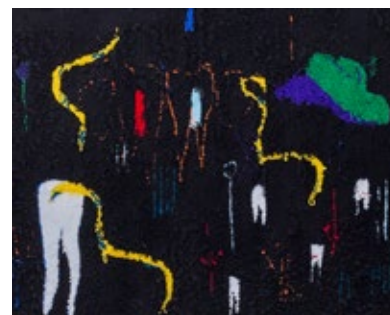

door MEREL BEM

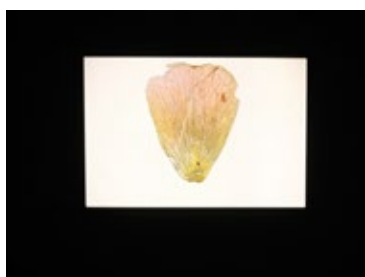
Met de klok mee: Inez de Brauw, 'Gloomy cowboy' van Afra Eisma, 'Phase in space' van Sanja Marušić, 'Portulaca carnaval' van Sanne Vaassen

KUNST

BEURSAFFAIRE

Bij de naam van de tweejaarlijkse Amsterdamse kunstbeurs Unfair zou je kunnen denken dat er sprake is van een Calimero-complex: 'Zij zijn groot en ik is klein, en da's niet eerlijk, o nee.' Maar niets is minder waar.

Dingdong, tijd voor de Unfair. De beurs die in 2013 door een stel bevriende kunstenaars werd opgezet. Eerst nog kleinschalig en ondergebracht in Loods 6, maar al snel werd het een meerdaags festival in en rond de Westergasfabriek, met tentoonstellingen, performances, *artist talks* en lekker eten (van een hoog hipstergehalte, ik meld het maar even). Simpel gezegd: *We used to be only an art fair, but that was boring*, zoals op de website te lezen valt. Het beursgedeelte bestaat uit stands die de geselecteerde jonge kunstenaars zelf in elkaar zetten (dat was althans tot nu toe het geval; dit jaar deelt Unfair een architectuurprijs uit aan de jonge architect die het beste tentoonstellingsontwerp bedacht) en waar ze hun producten eigenhandig aan de kunstliefhebber brengen. In alle opzichten is de Unfair dus een niet-standaardbeurs, een ontzettende onbeurs. Vandaar die naam.

Ik liep er de afgelopen edities met plezier rond. Het is er nogal een frisse bedoening. De sfeer is ook gewoon anders wanneer je bij binnenkomst niet door reikhalzende galeriehouders maar door de makers zelf wordt opgewacht. De een praat vloeiender dan de ander en wie vraagt waarom de kunstenaar maakt wat-ie maakt, krijgt soms een uitermate warrig verhaal te horen, maar wat geeft dat. Voor pasklare antwoorden gaan we wel naar de autobeurs.

Op de Unfair zag ik krakkemikkige stands met loeistrakke foto's en professionele hokjes met daarin wankele installaties. Ik keek met open mond naar een performance van Sanne Vaassen, die al haar

moedervlekken, van klein tot groot, in kaart had gebracht en die nu 'verkocht' in de vorm van tatoeages. Die tatoeages werden ter plekke bij de kopers gezet, kleine en grote stipjes, precies op de plaatsen waar zich de originele moedervlekken bevonden. Mooi bedacht, mij niet gezien. In plaats daarvan vond ik in de winkel van Unframed, dat in samenwerking met kunstenaars geborduurde kledingpatches maakt, voor niet meer dan twintig euro een intrigerend werkje van Anne Forest, een soort hedendaags icoontje. Geweldig idee natuurlijk; zo'n patch kan op je jas, maar met een lijst eromheen ook thuis boven de bank.

De beurs werkt met een selectiecommissie, die steeds bestaat uit verschillende mensen uit de kunstwereld. Voor deze editie had ik de eer om twaalf kunstenaars voor te dragen, niet langer dan tien jaar afgestudeerd aan een kunstacademie. Twaalf leek aanvankelijk veel, maar toen ik eenmaal bezig was met namen verzamelen, ging het zo fluks dat ik op het laatste moment verdorie nog moest schrappen. Zes andere commissieleden deden hetzelfde en uit de voorgedragen kunstenaars koos de organisatie de uiteindelijke 40 deelnemers.

Daar zit dus ook een aantal van 'mijn' kunstenaars tussen. En nu verbeeld ik me natuurlijk niets, maar sindsdien ben ik een beetje trots. Of ja, hoe zeg je dat? Unbeschaamd. ●

Unfair Amsterdam. 29 maart t/m 2 april in de Westergasfabriek, Amsterdam.

FOTOGRAFIE WENDELLEN DAAN (PORTRRET MEREL BEM)